

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה זאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן וננה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
זירות ועתה לשירה זאת לפניו לעד לא חשבח מפני זרעך כי דעתך
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו לכם מעבודה זהה, אל תפנו אל אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפנו
את בריתך! ובשכר זאת אביכם אל "הארץ"^ג אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודת ה', שכפי רוב ההשתדלות והעמיינות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסטית ישרים (פרק א' ז'ל), "וכפי השיעור אשר כבש את
יצרנו ותאותינו, ונתרחק מן המרתקים אוינו מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אין יוצאת מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של מי הפורים, את ה"אורה ושמחה ושבון וקר", עליו
לשימים אל לבו את עבודתם של ישראל ביוםיהם, שהבו בתשובה לבבם שלם
ורוח נשברה, עד שנהייו "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו די'קיא, שברואבי היהודים לשלווט
בhem ונהפוך הוא אשר ישלוטו היהודיםῆמה בנסיאותם, צכו ל"קימנו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלומים עליהם", ל"יום משותה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "הנימים קאללה נזקרים ונעשים בכל דור ודור,
משפחחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים קאללה, לא יעברו מותך
היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק בימים ההם, אלא גם "זמן זהה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית,
כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שאי
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעם ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמה בו" בימינו אלה, כשוארה של הגאולה כבר מבצביך ועליה.]

שםחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכולו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יכונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה וששון ליהודים", ליהודים די'קיא.
"יהודי" הוא והכופר בעבודה זהה (כדייאת מגילה י, א), והmortarak מהבליהם של
הגוים, והmortarak בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדשה "דת יהודית".
לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארה הימנה.

אלכל / היי' פָּרָאַן

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנותו של המן - שנות הדת

"וְגַיְיוֹ לְהַמֵּן לְרֹאֹתִים תַּעֲמֹדוּ דְבֵיכִי מְרֻדְכִּי כִּי הָגִיד לְהָם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"
(אסטר ג, ד).

הכתוב מגלה לנו, ששנות המן למדכי לא הייתה בעצם ה"חוצה" שמדכי
לא השתחווה לו. אלא שנאה מיוחדת עליו בלבד, בכלל זה שמדכי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתב הגרא"א בפירושו ז'ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהודי –
ולפיכך היה שנותו עליו רב מאד, כי אין שנאה כשנאת הדת", עכ"ל. כמובן,
שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנאת הדת. שנות המן
למדכי הייתה בכלל שהוא יהודי, היהודי יש לו דת, יש לו תורה האומורת לו שאסור
להשתחוחת בעבודה זרה. ושנאת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ז): "וַיַּבְצַק בְּעִינָיו וְגַוְיִם כִּי הָגִיד לוֹ אֲתָּה עַם
מְרֻדְכִּי",وفي הגרא"א ז'ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת שהוא יהודי", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגזירותיו הייתה לעקוור את הדת, וכמו
שכתב הגרא"א עה"פ (פסוקו) "וַיִּבְשַׁק המן – פִּירּוֹשׁ עַל עֲקָרוֹת הדת"^א. ובכן, מכיוון שכל
עיקר שנותו של המן למדכי – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبع הדבר, שאת
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "וַיִּבְשַׁק הַמֵּן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל
מִלְכֹות אֲחַשְׁרוֹשׁ עַם מְרֻדְכִּי". וממי אליה הנקראים "עמ מרדכי"? אומרים ח'ל
(מגילה י, ב): "אמר רבא, בתחילה במדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן
– ולבסוף בכל היהודים".^ב.

"עם מרדכי" מאן נינה? רבנן! הם מה מה אשר עוררו את שנותו של אותו רשות
באופן כה נורא. וכל קר למה? כי רבנן מהה "יהודים", היהודי יש לו תורה, היהודי
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוחת להמן. ואתה هل לא היה המן מסוגל לסייע.

עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהריל"ל דיסקין ז'ל, שאמר על הצורות הרבות שייפוי באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליךער איד' ניצל". כשהשאלוהו, "ומי הוא עהרליךער איד'"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכך היא המידה: מי שמוביל מוהגים,
הוא הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחיקם האמיתיים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מזולאצין בשם רבו הגרא"א (כפי שMOVED בא ספר
אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאלף הששי, ופסוקי כל סדרא מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זה עולה, שהשנה הנוכחית מוכנות נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה נראה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

^a. ולהלן (פסוק י) כתוב ביתר פריטו: "שהמן רצה לעקוור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שهما כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעייר
מטרת המן היה להבטל אותם מן המצווה.

^b. ובפי הגרא"א כתוב ז'ל, "וְהַכְלִיל הִיא מִפְּרָט עַם מְרֻדְכִּי דְּהַיּוּן יְהוּדִים, שבשビルך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

^ג. והיינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המועדת לנו, במלא הקדשה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן, שחק מישראל נמצאים על אדמתם, אבל kali תואר "הארץ".